

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ, τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: ΟΙ γονεῖς τῆς Τζουλιάνας, μιᾶς ὠραίας καὶ χαριτωμένης Παρισινῆς εικοσιδύο χρόνων, ἀποφασίζουν νὰ τὴν παντρεύουν, χωρὶς

ὡστόσο νὰ τῆς ἀνακοινώσουν καὶ ποιὸν θὰ τῆς δώσουν. Ἡ Τζουλιάννα ὑποτάσσεται μὲ θαρεῖα καρδιά στὴ θέλησί τους καὶ περιμένει μ' ἀγωνία τὴν ἐπιστροφή τους ἀπ' τὴν ἐξοχὴ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ δῆ τί θὰ γίνη τέλος ἡ οἰκογένεια ξαναγυρίζει στὴν πρωτεύουσα. Ἐκεῖ, ἡ Τζουλιάννα ἀρχίζει νὰ παίρῃ ἀκόμα πιὸ σοβαρὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τῆς, γιὰτὶ οἱ γονεῖς τῆς ἀναγγέλλουν ὅτι πρόκειται νὰ τῆς παρουσιάσουν δυὸ ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους μνηστῆρας τῆς. Συγχρόνως ἀναπολεῖ μὲ θλίψη τὰ ἄσκοτα νεανικά τῆς φλέρτ καὶ πρὸ πάντων τὴ συμπάθειά τῆς γιὰ τὸν νεαρὸ ἀξιωματικὸ Μωρίς ντὲ Μπρυέλ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τί νὰ ἀπόγινε τάχα αὐτὸς ὁ μικρούλης ἀξιωματικὸς στὴ μακρυνὴ αὐτὴ χώρα; Ἄν εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ ξαναγυρίσῃ τώρα πού μὲ βασανίζουν τόσο γιὰ νὰ μὲ ρίξουν στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἐνοχλητικῶν αὐτῶν κυρίων, θὰ παντρευόταν ἴσως τὴν δεσποινίδα ντὲ Ζινερβαί καὶ θὰ ἔκανε ἓνα γαμήλιο ταξίδι καθόλου πληκτικό.

Δὲν μπορῶ ὡς τόσο νὰ τοῦ γράψω...

Τότε τί νὰ κάνω;

Νὰ μιλήσω σχετικῶς στὴ μαμά; Ἀσφαλῶς θὰ νομίσῃ ὅτι τρελλάθηκα...

Νὰ ρωτήσω πλαγίως τὸν μπαμπᾶ; Δὲν θὰ τοῦ εἶνε δύσκολο νὰ μάθῃ πού ἀκριβῶς θρῖσκεται ὁ Μωρίς κι' ἂν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσῃ γρήγορα στὴ Γαλλία κι' ἂν ἀκόμα, εἶνε καλὸς γιὰ σύζυγος... Θὰ

τοῦ πῶ ὅτι θέλω ὅλες αὐτὲς τὲς πληροφορίες γιὰ τὴν Πεπίτα, ἡ ὁποία εἶν' ἐρωτευμένη μὲ τὸν Μωρίς...

Κι' ἀσφαλῶς ὁ μπαμπᾶς θὰ σπεύσῃ νὰ μάθῃ...

V

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

Νοέμβριος 19...

Δὲν εἶνε καθόλου εὐθυμὲς ἡ τελευταῖες ἡμέρες μου ὡς νέας κόρης...

Ὁ οὐρανὸς εἶνε διαρκῶς γκρίζος κ' ἡ βροχὴ πέφτει ἀτελείωτη...

Ἡ Πεπίτα ἔξακολουθεῖ νὰ θρῖσκεται στὴ Σκωτία καὶ δὲν αἰσθάνεται καμμιά ἐπιθυμία νὰ ξαναγυρίσῃ, γιὰτὶ στὰ κυνήγια ποὺ κάνει, θρῖκε κυθῶς φαίνεται τὸ θήραμά της — ἓναν ὠ-

ραῖο Σκωτσέζο!

Τὸ φλέρτ τῆς μ' αὐτὸν τὸ Σκωτσέζο τῆς ἐμπνέει τέτοιες ἐπιστολές, ὥστε τὶς καίω μόλις τὶς διαβάσω. Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ μαμά θὰ ἔπεφτε κεραυνόπληκτη ἂν διάβαζε ἔστω καὶ δέκα γραμμὲς τους.

Ἀσφαλῶς ἀνάμεσα στὶς μητέρες μας καὶ ἐμᾶς, ὑπάρχει μιὰ ὀλόκληρη ἄβυσσος... Τὸ ἴδιο τάχα συνέβαινε μὲ αὐτὲς καὶ μὲ τὶς γιαιγάδες μας; Ὅταν προσπαθῶ νὰ ρωτήσω τὴ μαμά σχετικῶς, δὲν καταλαβαίνει τί θέλω νὰ πῶ... Ἀσφαλῶς ἐμεῖς ἡ νέες τῆς ἐποχῆς μας εἴμαστε πιὸ ἔξυπνες.

Ὡς μόνη μου διασκέδασι ἔχω τώρα τὶς ὄνειροπολήσεις καὶ τὰ δάκρυα... Μὰ ἀρχίζω νὰ συχαίνωμαι καὶ τὰ δάκρυα... Ἐπειτα γιὰ ποιὸ λόγο νὰ κλαίω; Δὲν χάνω καμμιά σπουδαία εὐτυχία ἐπειδὴ θὰ παντρευτῶ... Στὸ κάτω-κάτω ἡ ζωὴ μου ὡς δεσποινίδος ἦταν ἀνόητη κι' ἀδειανή... Γιὰ τίποτε στὸν κόσμον δὲν θὰ τὴν ξανάρχιζα.

Ν' ἀρχίσω κανένα καινούργιο φλέρτ τώρα;

Ὡ! ὄχι, αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον πειά... Δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος...

Πῶς θὰ μπορούσα νὰ δώσω, ἂν ὄχι τὴν καρδιά μου, τοῦλάχιστον τὸν καιρὸ μου καὶ τὴν προσπάθειά μου ν' ἀρέσω, σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνόητους ἐγώιστάς, στοὺς νεαροὺς ἢ ὠρίμοις, στὴν ἡλικία πού ἐρωτοτροποῦν μαζί μου ;...

Αὐτὸ θὰ μοῦ φαινόταν τόσο καταπληκτικό, ὅσο καὶ τὸ ν' ἀρχίσω πάλι νὰ μαζεύω γραμματόσημα, ὅπως ἔκανα ὅταν ἦμου' δέκα χρόνων.

Ἡ μαμά θὰ ἔπεφτε κεραυνόπληκτη ἂν διάβαζε δέκα γραμμὲς.

Σὲ τί ὀφείλεται αὐτὴ ἡ μεταβολή;

Τί συνετέλεσε τάχα ὥστε νὰ γίνω μιὰ καινούργια Τζουλιάννα;

Ἄπλούστατα, ἡ σκέψις ὅτι σὲ λίγο θὰ μοῦ συμβῆ ἓνα σημαντικὸ γεγονός. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλή τῆς Μοίρας, πού μοῦ λέει: «Θὰ παντρευτῆς τὸ Γενάρη!» κατάλαβα τέλος ὅτι ἡ μεγαλύτερη ὑπόθεσις στὴ ζωὴ μας ὡς κοριτσιῶν, εἶνε ἡ προετοιμασία γιὰ τὸ γάμο. Ὅτι κάνουμε, ἔξω ἀπ' αὐτό, εἶνε ἐναντίον τῆς εὐτυχίας μας...

Νὰ ἡ ζωὴ πού θὰ λαχταροῦσα, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ζήσω πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή: Θὰ

θελα να μείνω μιά άθωα παιδούλα, όσο το δυνατόν περισσότερο, να παίζω με τις κουκλές μου, να χορεύω και να μαζεύω γραμματόσημα ως ότου να γίνω δεκαπέντε χρόνων. Κι' όταν θα έκλεινα τα δεκάξη μου χρόνια, ή θεία Πρόνοια νάβαζε στον δρόμο μου, ένα νέο, λίγο μεγαλύτερό μου, είκοσι χρόνων το πολύ. τόν Μωρίς ντε Μπρυέλ, παραδείγματος χάριν, αυτόν δηλαδή που είχα συναντήσει άλλοτε στο Ντινάρ και που τόν έχασα από την άνοησία μου. Κανένα ήλιθιο και φριχτό φλέρτ δεν θά γινότανε μεταξύ μας... Μονάχα, θά επιδιώκαμε ν' αρέσουμε ο ένας στον άλλο χωρίς κοκεταρία... Θά είμαστε δυο παιδικοί φίλοι και δεν θά υπήρχε κανέναν κίνδυνος να φθείρουμε τόν έρωτά μας με τόν να θλεπώμαστε κάθε μέρα, με τόν να φλυαρούμε άνοητα και να μαλλώνουμε, γιατί ο Μωρίς δεν θ' αφιέρωνε όλο τόν καιρό του σε μένα... Θά είχε κι' άλλες ασχολίες για τόν μέλλον του και για τή στρατιωτική του σταδιοδρομία... "Ετσι, μόλις θάβγαυε από τή Σχολή, θά πήγαινε στις άποικίες, από όπου θά ξανηγύριζε ύπολογαγός, παρασημοφορημένος και πάντα... έρωτευμένος μαζί μου... Και τότε θά με παντρευόταν έμένα που τόσο τιστά κ' ύπομονετικά θά τόν περίμενα στο μαζύ...

"Ω! τί κοινά κ' άνοητα όνειρα! "Ετσι φαντάζομαι θά πήγαινε, μόλις θά διαβάσετε αυτά που γράφω παραπάνω... Μά κ' ή ζωή μου ως τώρα με τά τόσα φλέρτ της μήπως ήταν λιγώτερο άνοητη και κοινή... Και τί φριχτή κατάληξις! Νά παντρευτώ τόν θαρῶνο ντε Νιβέρ ή τόν κ. Γκαστόν Σαλαντιέ, στους οποίους μ' έπέδειξαν χθές, για πρώτη φορά. Γιατί, πράγματι, ή παρουσίασίς μου στους ύποψηφίους μνηστήρας μου έγινε χθές τόν θράδυ...

Λοιπόν, ως μιλήσουμε τώρα για τήν παρουσίασι αυτή. Χθές τόν θράδυ, στις όχτῶ παρά πέντε, όταν ή καμαριέρα μου μου άνηγγειλε πώς οί προσκαλεσμένοι είχαν φθάσει, έκανα τήν είσοδό μου στο σαλόνι.

Μου άρέσουν αυτές ή επίσημες εμφάνισεις και μου φαίνεται πώς δεν τά κατάφερα άσχημα. Μπήκα στο σαλόνι, περπατώντας κατ' εϋθείαν μπροστά μου και ρίχνοντας ένα βλέμμα όριζόντιο που περνούσε πάνω από τά μάτια τών προσκαλεσμένων. "Ετσι δεν έβλεπα κανέναν απ' αυτούς που ζητούσαν να συναντήσουν τά θλέμματά μου.

Με τήν είσοδό μου, όλες ή κουβέντες σταμάτησαν. "Ολων ή προσοχή συγκεντρώθηκε άπάνω μου.

Οί προσκαλεσμένοι μας, έκτός από τούς γονείς μου, από μένα και τούς δυο «ύποψηφίους» ήσαν:

"Ο κόμης και ή κόμησσα ντ' "Ωμπ, εύγενείς της αυτοκρατορίας, έναμιση αιδῶνος κ' οί δυο, γέροι, μά καλοί άνθρωποι.

Η δεσποινίς Έσπαλιέ, μιά παρθένος πενήντα έτών που μου έμαθε πιάνο και άγγλικά και που στέκεται πάντα έκστατική από λατρεία μπροστά μου. Η μαμά τήν προσκάλεσε, υποθέτω, για να μπορέσουν οί «ύποψηφιοί» να ζητήσουν απ' εϋθείας πληροφορίες απ' αυτήν, αν ήθελαν. Αυτή ή μαμά είχε στ' αλήθεια πολύ άφελής!...

Η κ. Σαλαντιέ, ή μητέρα του ενός από τούς ύποψηφίους, μιά άσπρη με μέτωπο φουσκωτό, με μάτια στρογγυλά, με τουαλέττα άπλη, μά γελοία, ξετρελλιαμένη που θρισκόταν στον «κόσμο» μας.

Στό τραπέζι, ο θαρῶνος ντε Νιβέρ καθόταν δεξιά στη μαμά κι' ο κ. Σαλαντιέ άριστερά. Έγώ καθόμουν μεταξύ της κ. Σαλαντιέ και του θαρῶνου ντε Νιβέρ.

Η κ. Σαλαντιέ έπιασε άμέσως κουβέντα μαζί μου με ύφος προστατευτικό και γεμάτο ύπονοούμενα που μ'έξώργισε Μου έξεθείασε τά χαρίσματα του γιου της, τόν όποιο άποκαλεί άριστοκρατικά: «ο δικός μου». Μούλεγε και μου ξανάλεγε: «Ο δικός μου κοιμάται πάντα στις δέκα, ο δικός μου δεν κοιμήθηκε ποτέ έξω» κλπ. κλπ. Επίσης μου έδωσε να καταλάβω τά χαρίσματα που θέλει να έχη ή μέλλουσα νύφη της: τή θέλει νοικοκυρά, οίκονόμα, ν' αγαπά τόν σπίτι και να πηγαίνει ποῦ και ποῦ στα θέατρα και στις κοσμικές συγκεντρώσεις.

Η Πεπίτα βρήκε τόν «θήραμά» της, έναν ώραίο Σκωτσέζο.

«—Είνε κι' αυτά άπαραίτητα, έπρόσθεσε, για τή σύζυγο ενός νέου της περιωπής του «δικού μου».

Έντωμεταξύ, «ο δικός της» με όλη τήν άνεσι, χαϊδεύοντας κάθε τόσο τόν πηγούνι του (είνε πραγματικά, ώραίος νέος) έκανε μιά διάλεξι για τόν... προϋπολογισμό του Κράτους. "Ο μπαμπάς, ή μαμά, ο κ. ντ' "Ωμπ, ή δεσποινίς ντ' Έσπαλιέ, κι' αυτή άκόμα ή γρηά κόμησσα ντ' "Ωμπ, που είνε θεόκουφη, τόν άκουγαν με άνοιχτό τόν στόμα, ενώ ή μητέρα του δεν έκανε άλλο παρά να μου ψιθυρίζη διαρκώς στ' αυτί:

—'Ακούστε τον! άκούστε τον! Ούτ' ένας ύπουργός δεν ξέρει τόσα!

Σέ κάποια στιγμή κύτταξα τόν θαρῶνο ντε Νιβέρ, τόν άλλο ύποψηφιο δηλαδή. Κι' άμέσως εκείνος άπάντησε στο βλέμμα μου με μιά ματιά γεμάτη λεπτή ειρωνεία για τόν αυτοσχέδιο «όμιλητή». Άμέσως τότε καταλάβαμε πώς συμφωνάμε σαν δυο έξόριστοι από τήν ίδια πατρίδα σε μιά χώρα θαρῶνων...

Δεν είνε βέβαια ώραίος ο θαρῶνος ντε Νιβέρ, μά είνε καταπληκτική ή ύπεροχή που πήρε άμέσως στα μάτια μου άπέναντι του άντιζήλου του χωρίς ωστόσο αυτός να πη μιά λέξι για τόν... προϋπολογισμό!

Κι' άρχισαμε άμέσως να μιλάμε για χίλια δυο - άσήμαντα πράγματα, με σιγανή φωνή, ενώ ο «άλλος» εξακολουθούσε ν' άγορεύη για να μορφώση φαίνεται, στα οικονομικά ζητήματα τόν μπαμπά και τή μαμά, που δεν ξέρανε να κρατήσουνε τούς λογαριασμούς του σπιτιού, τόν κόμητα ντ' "Ωμπ που είνε τρομερά σπάταλος και τήν κόμησσα ντ' "Ωμπ που είνε κουφή.

Ο ώραίος κ. Σαλαντιέ, όμως, μολονότι πληκτικός, δεν είνε άνοητος. Γιατί δεν άργησε ν' άντιληφθή τή γκάφα του και διακόπτοντας τήν άγόρευσί του, είπε:

—'Αρχισαμε έδῶ μιά διάλεξι που πλήττει τήν δεσποινίδα!

—"Ω! όχι, κύριε! του άπάντησα γελώντας μ' άφέλεια. Δεν άκουσα τίποτε...

"Ενοιωσα τότε μιά μεγάλη χαρά, βλέποντας τήν πιό θαθεία άπόγνωσι να ζωγραφίζεται στα πρόσωπα τών γονέων μου και της καλής δεσποινίδος Έσπαλιέ. Η μητέρα του «όμιλητού» μου έρριξε ένα βλέμμα, όμοιο μ' αυτό που θάρριχνε ο Δαλαϊάμας, βλέποντας ένα χαμίνι του Παρισίου να θγάξη τή γλώσσα του στο Βούδδα!...

Ο θαρῶνος ντε Νιβέρ μόνο μου χαμογέλασε έπιδοκιμαστικά. Λίγο πικαρισμένος, ο κ. Σαλαντιέ έσπευσε να μου άπάντηση:

—Πραγματικά, μιά τέτοια συζήτησις κουράζει τά κορίτσια της ήπείρου μας. Η Άμερικανίδες όμως θά έλάβαιναν εύχαρίστως μέρος σ' αυτήν... Γι' αυτό και έχουν δικαίωμα ψήφου...

—Τό άκους, Τζουλιάννα; μου είπε ή μαμά.

"Αν τόν άκουσα! Μου φαίνεται!...

Αυτός ο οικονομολόγος ύποψηφιος με νεύριαζε...

Και δεν άργησα να του τόν άποδείξω...

"Αντέκρουσα άμέσως τήν κατηγορία της έπιπολαιότητας που περιείχε ή φράσις του, τήν άντέκρουσα όμως περήφανα κι' άποφασιστικά.

Διεξεδίκησα τά δικαιώματά μου, τά δικαιώματα τών ώραίων γυναικῶν στην άγνοια τών «σπουδαίων» ζητημάτων, στην άμεριμνησία, στο κυπρίσιο...

Είπα πώς ή οικονομολογία ενδιαφέρει μονάχα τς άσχημες. Υπεράσπισα τά εύθυμα πράγματα, έναντίον τών σοβαροφανῶν, τόν σικ έναντίον της νοικοκυρωσύνης κι' άκόμα υπεράσπισα (ο θεός ως με συγχωρέση για τήν προδοσία αυτή τών μυστικῶν μου σκέψεων!) τόν φλέρτ έναντίον του έρωτος.

Περιέγραψα κατόπιν τήν ιδανική κοπέλλα της έποχής μας και άφησα να έννοηθή, ότι αυτή ή ιδανική κοπέλλα ήμουν εγώ.

"Ολοι τά είχαν χαμένα. Ο «οικονομολόγος» πρό πάντων φαινόταν ξαφνιασμένος που είχε βρει μιά κοπέλλα ίκανή να τόν άντικρούση και να τόν θάλη στη θέσι του. Ο θαρῶνος ντε Νιβέρ μόνο μ' ενεθάρρυνε με χαμόγελα και με σιγανά μπράβο.

«Ολοι σηκώθηκαν απ' τὸ τραπέζι κυριολεκτικῶς σαστισμένοι καὶ πέρασαν στὸ σαλόνι... Ἐκεῖ, ζανάγινα πάλι, καθὼς σερβίριζα τον καφέ, μιὰ νέα κόρη, τέλεια καὶ ἄψογη. Μὰ οἱ καλεσμένοι ὅν εἶχαν συνέλθει ἀκόμα ἀπὸ τὴν τυραχὴ τους... Ἡ κ. Σαλαντιέ δὲν ἔβρισκε τίποτε ἄλλο καλύτερο νὰ πῆ παρά μόνο:

— Ἡ δεσποινὶς Τζουλιάννα δὲν θὰ μᾶς παίξει τίποτε στὸ πιάνο; — Εὐχαριστῶς, τῆς ἀπάντησε ἡ μαμὰ.

«—Ω! σκέφθηκα. Θέλεις μουσική; Ἔ, λοιπόν, θὰ τὴν ἔχῃς τὴ μουσική!... Περίμενε λίγο!...»

Κάθησα στὸ πιάνο κι' ἄρχισα νὰ παίζω, νὰ παίζω, χωρὶς διακοπὴ, ὅτι περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό μου.

Καλμάριζαν λίγο τὰ νεῦρα μου μὲ τὸ νὰ χτυπάω τὰ δάχτυλά μου ἀπάνω στὰ μαῦρα καὶ ἄσπρα πληκτρα.

«Α! θέλεις μουσική, κυρία Σαλαντιέ;

Νὰ τὴν λοιπόν!... Ἄκουσέ τὴν!...»

«Ἄκου! Αὐτὸ εἶνε τοῦ Μασσενέ! Ἄκου! Αὐτὸ εἶνε τοῦ Μόζαρτ! Νὰ καὶ Μπιζέ! Νὰ καὶ Βάγνερ, καὶ Μπετόβεν, καὶ Γρήγκ, καὶ Μπερλιόζ, καὶ Στράους, καὶ Τσαϊκόφσκυ, καὶ Σοῦμπερτ, στὴ σειρά, φύρδην - μίγδην, ἀνακατεμένα στὸ σωρὸ!...»

Ἐπὶ μιὰ ὥρα κι' ἓνα τέταρτο ἔπαιζα πιάνο, χωρὶς νὰ πάρω ἀνάσα...

Ἐπειτα γύρισα τὸ κεφάλι μου καὶ κύτταξα τοὺς ἀκροατὰς μου... Ἐμοιάζαν μὲ μιὰ φυτεῖα ἔπειτ' ἀπὸ δυνατὸ χαλάζι: εἶχαν παραλύσει, εἶχαν μουσκέψει!

Γρήγορα, ἐπωφελήθηκαν τῆς διακοπῆς γιὰ νὰ φύγουν... Ἐγὼ χάρδεα ἀκόμα τὰ πληκτρα μὲ τὸ δεξί μου χέρι κι' ἔτρεμαν μήπως μὲ δοῦν νὰ ξαναρχίζω...

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά τὸ σαλόνι ἦταν ἄδειο!...

Τότε ἡ μαμὰ προχώρησε πρὸς ἐμένα καὶ μ' ἐπίσημο καὶ αὐστηρὸ ὕφος μοῦ εἶπε:

— Ἦώρα θὰ μοῦ πῆτε, δεσποινὶς, γιατί...

Μὰ ἐγὼ τὴν διέκοψα ἀμέσως, λέγοντάς τῆς:

— Ἄκουσε, μαμὰ... Ξέρεις ὅτι εἶμαι πολὺ εὐγενὴς καὶ ὅτι δὲν ὑποφέρω συχνὰ ἀπὸ τὰ νεῦρα μου... Ἀπόψε ὅμως εἶχα κι' ἐγὼ τὰ νεῦρα μου. Ἄφησέ με, αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο, σὲ θεβαιῶνω!... Θὰ κουβεντιάσουμε αὔριο, ὅσο θέλεις...

Καί, γρήγορα-γρήγορα, ἀνέβηκα στὴν κάμαρή μου.

Σήμερα τὸ πρωί, καθὼς κατέθηκα τὴν ὥρα τοῦ προγεύματος, περίμενα νὰ θρῶ τοὺς γονεῖς μου μὲ τὰ μούτρα τους κατσουφιασμένα, θυμωμένους...

Τί ἐκπληξίς ὅμως!

Χαμογελοῦσαν, ἄρχισαν νὰ μὲ φιλοῦν κι' ἔσταζαν ἀπὸ γλύκα σὰν νὰ ἦσαν ζαχαρένιοι...

Τί μυστήριον ἦταν αὐτὸ πάλι;

Δὲν ἄργησα νὰ μάθω τὴν ἐξήγησί του... Ἐν πρώτοις, χθὲς τὸ βράδυ ὁ μπαμπᾶς, ξαναθρίσκοντας τὸν βαρῶνο ντὲ Νιθέρ, στὴ Λέσχη, τὸν εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ κατενθουσιασμένος καὶ τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λέη:

«— Ἀγαπητέ μου Ζινερβαί, ἡ κόρη σου εἶνε ἀξιολάτρευτη!... Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς, ἐλπίζω, νὰρθῶ νὰ τὴς ξαναἰδῶ, αὐτὴν καὶ τὴν κυρία μητέρα τῆς, ὅσο τὸ δυνατόν συντομώτερα...»

Μὰ τὸ πιὸ καταπληκτικὸ εἶνε ὅτι πρωί-πρωί ἔφεραν στὸ σπίτι μιὰ ἐπιστολὴ τῆς κ. Σαλαντιέ, καὶ ἡ γρη῏α αὐτὴ νοικοκυρὰ γράφει ὅτι «στὸ γυιὸ τῆς ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση, ἡ χάρις καὶ τὸ πνεῦμα τῆς δίδοις Τζουλιάννας» κλπ. κλπ. καὶ στὸ τέλος, ρωτᾷ ἐν ἡ μητέρα μου μπορῇ νὰ τὴ δεχτῇ τὴν Τρίτη γιὰ «νὰ μιλήσουν σοβαρά».

... Ἡ Πεπίτα ἔχει δίκην, ὅταν λέη: «ὑπάρχουν δυὸ κατηγορίες ἀνδρῶν στοὺς ὁποίους πρέπει νὰ φερθῇ κανεὶς μ' ἀναίδεια ἂν θέλῃ νὰ πετύχῃ κάτι: οἱ ὑπηρέτες κ' οἱ ὑποψήφιοι σύζυγοι».

VI

Ο ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΣ

Νοέμβριος 19...

Ἰδού γιὰ τὴν ὥρα, ἡ κατάστασις τῶν μικρῶν μου ὑποθέσεων, σχετικῶς μὲ τὸν γάμο μου:

Πρῶτον: Ὁ κ. Γκαστόν Σαλαντιέ, ὁ «προφάσορας» στὰ οἰ-

κονομολογικά, ἔστειλε τὴ μητέρα του πρεσβεῖα στοὺς γονεῖς μου, ὅπως μᾶς εἶχε ἀναγγεῖλει.

Γλυστρώντας τ' ἀδιάκριτα βλέμματά μας μέσα ἀπὸ τὴν κουρτίνα τῆς πόρτας τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Πεπίτα — ἡ ὁποία ξαναγύρισε, ἐντωμεταξύ, ἀπὸ τὴ Σκωτία καὶ ἦρθε καὶ μὲ ἔβρισκε ἀμέσως — κι' ἐγὼ, παρακολοῦθήσαμε τὶς διαπραγματεύσεις τοῦ συνοικεσίου...

— Ἄ! τί χαριτωμένη σύσκεψις, μὰ τὴν ἀλήθεια!

Ἡ μαμὰ ἔκλαιγε... Ὁ μπαμπᾶς εἶχε ξαναπάρει ὅλην τὴν ἐπισημότητα πού εἶχε ἄλλοτε ὡς νομάρχης... Ἡ γρη῏α Σαλαντιέ ἐπανελάμβανε ὅλα τὰ πομπώδη λόγια πού ὁ γυιὸς τῆς τὴν εἶχε θάλει νὰ μάθῃ ἀπ' ἔξω πρὶν τὴν ἀφήσῃ νάρθη στὸ σπίτι μας.

Δυστυχῶς ἡ ἀγαθὴ αὐτὴ γυναῖκα θεώρησε καθῆκον τῆς νὰ προσθέσῃ καὶ δικά τῆς κι' ἔτσι τὰ χάλασε ὅλα.

Θέλοντας «νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ τῆς» ὅπως ἔλεγε, ἔκρινε φρόνιμο νὰ θίξῃ εὐθὺς ἀμέσως σχεδὸν τὸ ζήτημα τῆς προίκας.

Τὸ διαχειρίστηκε σὰν μανάβισσα καὶ εἶπε ἓνα σωρὸ ἀδέξιες καὶ προσβλητικὰς φράσεις. Νά, π. χ. μερικές:

«Ἡ παλῆς ἀριστοκρατικὴς οἰκογένειες ἔχουν σήμερα τὴν ἀνάγκην τῆς οικονομικῆς μ α ς ἀνθρωπότητος... Ἄλλοιῶς σθύνουνε...»

«Ω! εἶπατε πὼς ἡ κόρη σας ἔχει τακτικὸ εἰσόδημα;... Αὐτὸ δὲν τὸ λογαριάζω ἐγὼ γιὰ τίποτε...»

«Ὁ πύργος σας στὸ Οὐάζ;... Ναι, ἔμαθα... Στοιχίζει πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, μὰ θέλει μεγάλες ἐπισκευές...»

Ἀκούγοντάς τὴν νὰ μιλάῃ ἔτσι, ὁ μπαμπᾶς εἶχε ἀπομείνει κατὰπληκτος. Τὰ μάτια του εἶχαν στρογγυλέψῃ ἀπὸ τὸ ξάφνιασμά του... Κατάλαβα πὼς ὅλη ἡ δουλειὰ θὰ χαλοῦσε.

Καὶ πράγματι δὲν ἄργησε νὰ συμβῇ αὐτό...

Ἀκούγοντας μιὰ τελευταία γκάφα τῆς κ. Σαλαντιέ, ὁ πατέρας μου τὴ διέκοψε, λέγοντας:

— Ἄς σταματήσουμε ἐδῶ, κυρία μου... Συγχωρῆστε με ἂν ἡ περηφάνεια μου ὡς πατέρα μὲ τυφλώνει... Γιὰ τὴ Τζουλιάννα μου, πού εἶνε τόσο ὡραία, λογαριάζω γιὰ τίποτε ὅ,τι κι' ἂν τῆς δώσω... Καὶ θέλω κι' ὁ σύζυγός τῆς νὰ σκέφτεται σὰν ἐμένα...

Ἡ κ. Σαλαντιέ, μόλις ἄκουσε τὴν ἀπάντησιν αὐτὴ τοῦ πατέρα μου, φάνηκε σὰν νάπεφτε ἀπὸ τὸ φεγγάρι.

— Μὰ, κύριε, εἶπε, ὁ Γκαστόν εἶνε ἐντελῶς τῆς γνώμης σας. Ὁ Γκαστόν δὲν ἐνδιαφέρεται καθόλου γιὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα. Ἐγὼ, ἡ μητέρα του, θεωρῶ ὡς καθῆκον μου νὰ ὑπερασπισθῶ τὰ συμφέροντά του. Μὲ καταλαβαίνετε θέβαια... Ὁ Γκαστόν θάπαιρνε τὴν κόρη σας καὶ ὀλόγουμη...

«Σὲ πιστεύω!» εἶπε ἡ Πεπίτα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Παρ' ὄλ' αὐτά, ἡ καρδιά τῶν γονέων μας εἶχε χαλάσει πειά.

Ἐτσι ὁ κ. Σαλαντιέ δὲν θὰ μ' ἔπαιρνε οὔτε ὀλόγουμη, οὔτε ντυμένη...

Ὅταν ἔφυγε ἡ παρ' ὀλίγον πεθερά μου, ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ μὲ γέμισαν φιλήματα, λέγοντάς μου ὅτι δὲν θὰ μὲ χωριζόντουσαν ποτὲ γιὰ νὰ μὲ παραδώσουν σὲ τέτοιους ἀνθρώπους.

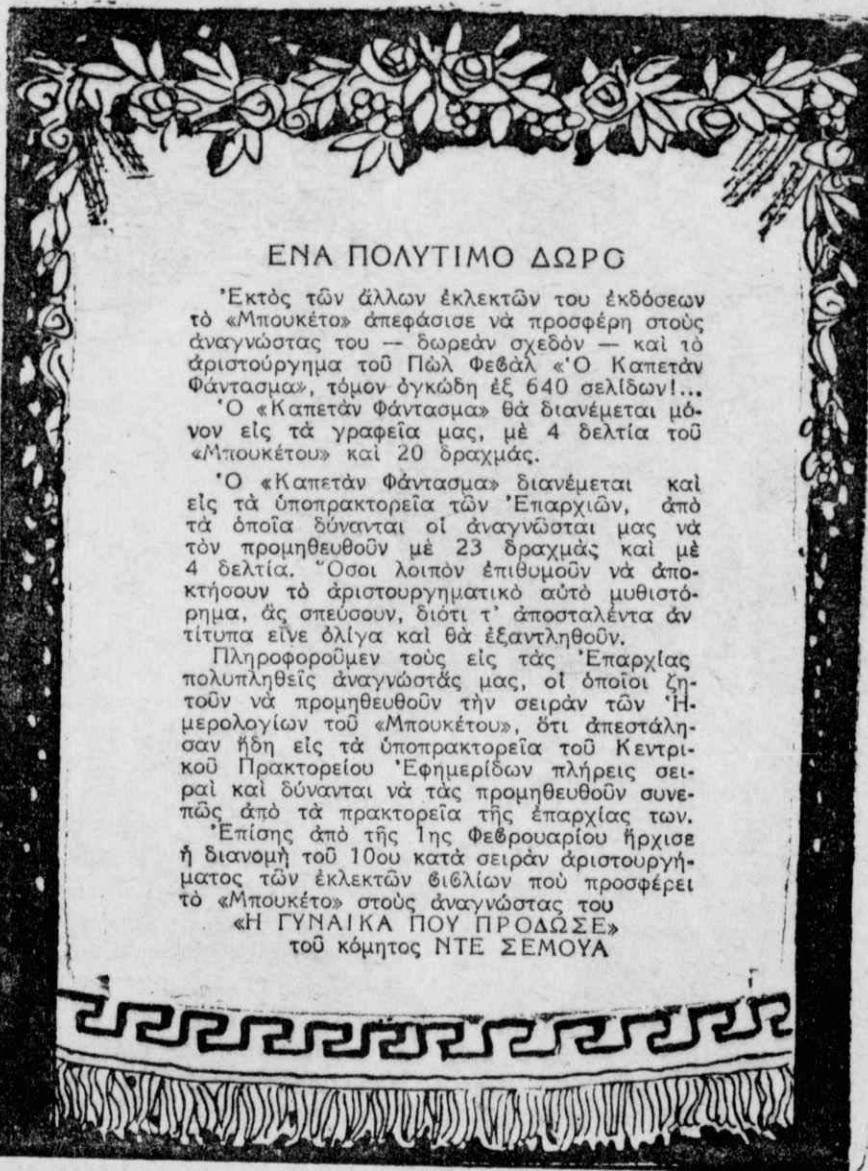
«Πρέπει νὰ παντρεύεται κανεὶς μέσα στὸν κύκλο του», εἶπε ὁ μπαμπᾶς.

...Κι' ἔτσι ἐναυάγησε ὁ γάμος μου μὲ τὸν πρῶτο ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους μου.

Δεύτερον. — Ἐχω νέα ἀκριβῆ, ἐντελῶς τελευταία, γιὰ τὸν ἀξιωματικόν μου, τὸν νεαρὸ Μωρίς ντὲ Μπρυέλ. Κι' αὐτὸ τὸ ὀφείλω στὴν Πεπίτα, ἡ ὁποία, μὲ ὕφος ἐμπιστευτικόν, παρακάλεσε τὸ μπαμπᾶ νὰ τὴν πληροφωρήσῃ τί ἀπόγινε ὁ νέος αὐτός... Αὐτὴ ἡ Πεπίτα! Εἶνε τρομακτικὴ, τέλος πάντων! Ἐπρεπε νὰ τὴν βλέπατε μὲ τί ὕφος ἔλεγε στὸν πατέρα μου, χαμηλώνοντας τὰ βλέμματά τῆς καὶ κοκκινίζοντας λίγο:

— Ναι, κύριε... Δὲν σᾶς τὸ κρῦβω... Μὲ συνδέει μαζύ του μιὰ παλῆ παιδικὴ φιλία... Κι' ἀπὸ τότε πού χωρίσαμε, δὲν μπορῶ νὰ τὸν ξεχάσω... Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἄντρας στὴ γῆ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μωρίς...

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΔΩΡΟ

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν τοῦ ἐκδόσεως τὸ «Μπουκέτο» ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ στοὺς ἀναγνώστας του — δωρεάν σχεδόν — καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Πῶλ Φεθάλ «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα», τόμον ὀγκώδη ἐξ 640 σελίδων!...

Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» θὰ διανέμεται μόνον εἰς τὰ γραφεῖα μας, μὲ 4 δελτία τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 20 δραχμάς.

Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» διανέμεται καὶ εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐπαρχιῶν, ἀπὸ τὰ ὁποία δύνανται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ τὸν προμηθευθῶν μὲ 23 δραχμάς καὶ μὲ 4 δελτία. Ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποκτήσουν τὸ ἀριστουργηματικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα, ἄς σπεύσουν, διότι τ' ἀποσταλέντα ἀντίτυπα εἶνε ὀλίγα καὶ θὰ ἐξαντληθῶν.

Πληροφοροῦμεν τοὺς εἰς τὰς Ἐπαρχίας πολυπληθεῖς ἀναγνώστας μας, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν νὰ προμηθευθῶν τὴν σειράν τῶν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου», ὅτι ἀπεστάλησαν ἤδη εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων πλήρεις σειραὶ καὶ δύνανται νὰ τὰς προμηθευθῶν συνεπῶς ἀπὸ τὰ πρακτορεῖα τῆς ἐπαρχίας των.

Ἐπίσης ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου ἤρχισε ἡ διανομὴ τοῦ 10ου κατὰ σειράν ἀριστουργήματος τῶν ἐκλεκτῶν βιβλίων πού προσφέρει τὸ «Μπουκέτο» στοὺς ἀναγνώστας του

«Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ»
τοῦ κόμητος ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ